

Wilhelm David Habermann

**Universitatis Varniacæ Rector, Wilhelmus David Habermannus ... Publico hoc
Programmate Cives Academicos ... Ad Funus abs præsentibus ejus Cognatis
Exuviis Virginis ... Annæ Margarethæ Cochiæ ... invitatos vult : [P.P. d. 20.
Decembr. A. R. S. MDCCXIV.]**

Rostochii: Weppling, [1714]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746999224>

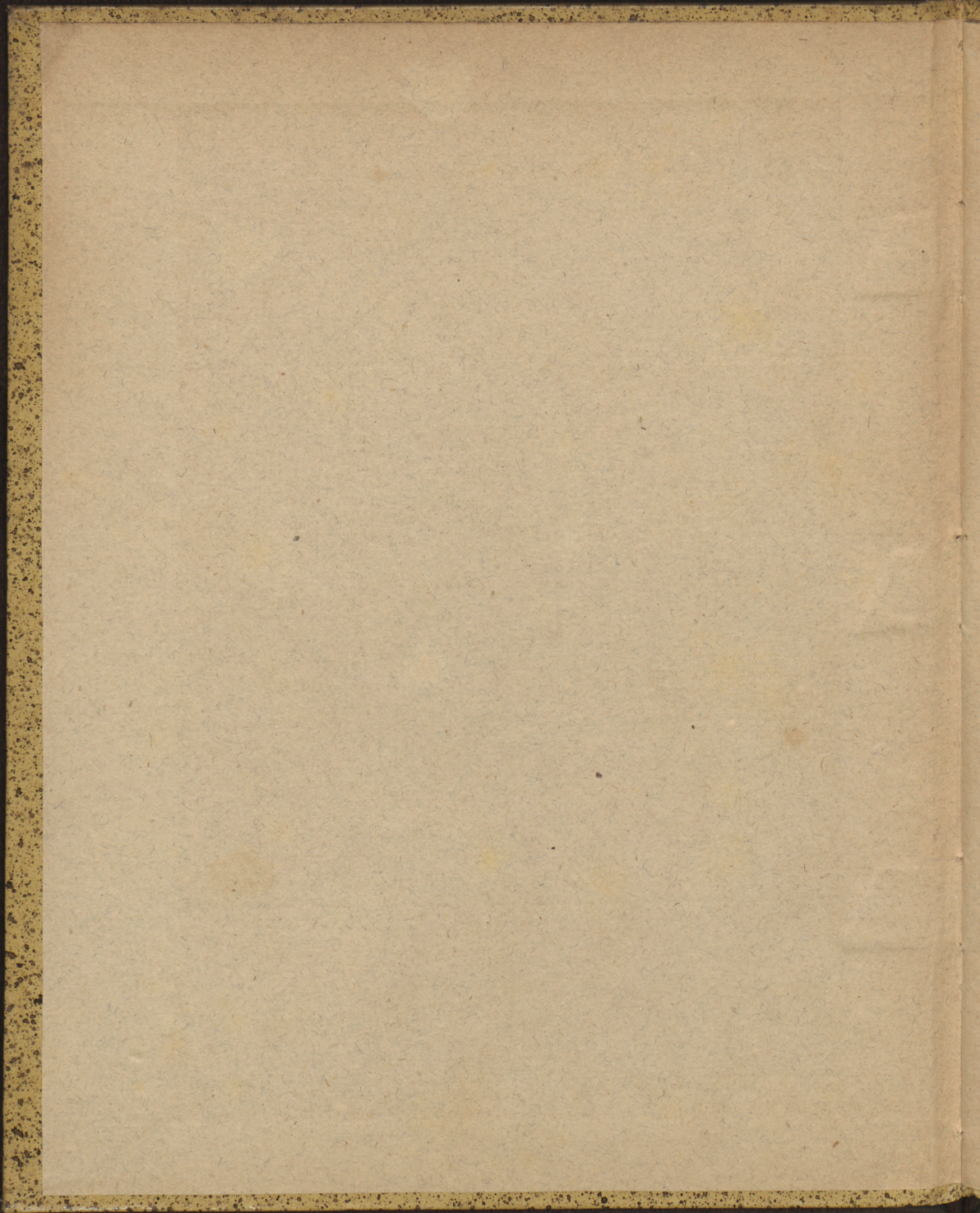
Druck Freier Zugang

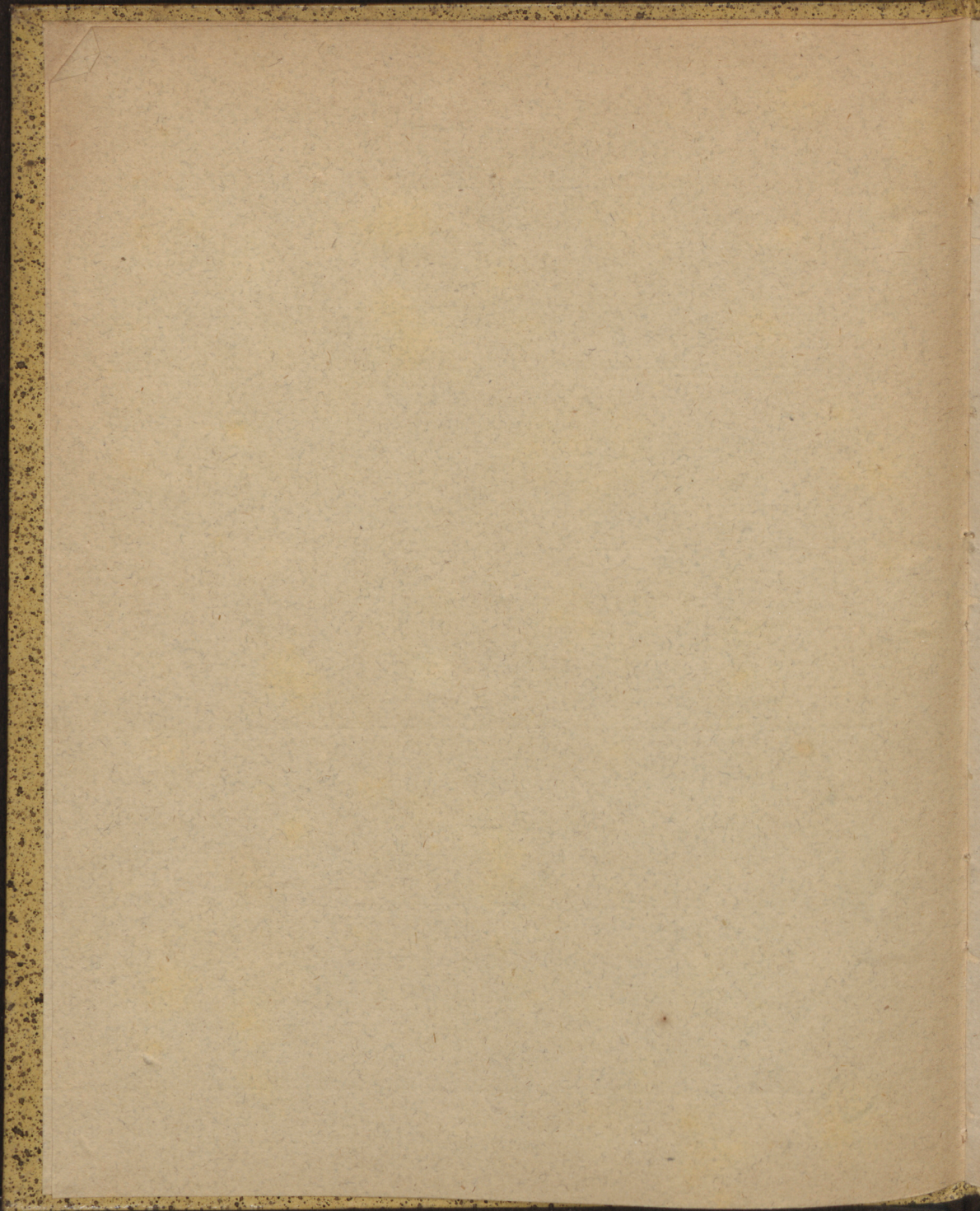

Habermann, W. D.,

in A. M. Coch.

R. 1714.

UNIVERSITATIS VARNIACÆ
RECTOR,
WILHELMUS DA-
VID HABERMANNUS,

MED. D. ATQVE PROF. PUBL. ET POLIATER,

Publico hoc Programmate

Cives Academicos O. O. Honoratissimos

AD FUNUS,

abs præsentibus ejus Cognatis

EXUVIIS

VIRGINIS REVERENDÆ, VIRTUOSISSIMÆ DEOꝝ, DEVOTISSIMÆ,

ANNÆ MARGARETHÆ
COCHIAE,

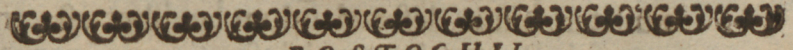
Obiit in conventuali Cœnobii ad S. Crucem hac ipsa in Urbe
Religiosissimæ,

Christiano ritu hodiè paratum,

Frequenti suo comitatu cohonestandum

Convocatos ac decente humanitate

invitados vult.

ROSTOCHII,

Characteribus WEPPLINGI, SERENISS. PRINC,

& UNIVERS. Typogr.

Virginitatis inter ea,

quæ abs Supremo Cœlorum Domino terrarum incolis conceduntur, non exiguum, sed eximium planè multisq; aliis præferendum donum esse, neminem autumo negaturum, quisquis consideraverit; quantopere illud commendandum duxerit Paulus, peculiare quantumvis divinum de eo præceptum non habens, ex Spiritus S. tamen afflatu scribens *x. Cor. VII. 34.* *Innupta curat ea, quæ sunt Domini, ut sit sancta cum corpore tum spiritu: contra, quæ nupta est, curat ea, quæ sunt mundi, quomodo placitura sit viro.* Haud levem igitur Virginitati præ conjugali statu prærogativam Apostolus adscribit, habito præsertim ejus temporis præsentisqve necessitatis, ubi durissimæ Christianorum persecutiones invalescebant, respectu *v. 26.* Hinc ab initio Ecclesiæ Virginitas & magni æstimata & à quammultis culta fuit, ut ejus admiratio Statum Monachalem haud parum promovisse videatur. Successu enim temporis monasteria erecta sunt cœnobiazque condita, in quibus Monachi & Moniales, Virginitatem liberè foventes, una viverent, tempus partim divini cultus exercitio, partim honestis suumqve sexum decentibus ac ad vitæ necessaria paranda aptis laboribus impendendo. Quod quidem institutum nullatenus suis defraudandum laudibus est, modò non sub Papatu in perniciosam, quæ perversam meriti opinionem conjunctam habet, superstitionem degenerasset, variiqve cum illo conjuncti fuissent minimè tolerandi abusus. Unde in Ecclesia

fia nostra non quidem penitus deleta sunt omnia,
 quæ erant, (nimiam tamen eorum retinere multi-
 tudinem inconsultum, imò noxium rectè judica-
 batur) monasteria cœnobioque: attamen, remotâ
 impiâ superstitione ac abolitis adhærentibus abu-
 sibus, ut primæ suæ origini magis congruerent,
 repurgata fuerunt. Et sic nos inter etiam ha-
 bent, si quæ, citra necessitatem, ex potestate
 propriæ voluntatis, ut Paulus I. c. v. 37. requirit,
 decrevere in corde suo servare virginitatem,
 ut cœobia ingredi possint, quo, ab hoc sæculo curis-
 que mundi magis abstractæ, curent ea, quæ sunt
 Domini, uti corpore virgineo ac illibato, sic animo
 casto puroque (nam carnem habere virginem, Hie-
 ronymo dicente, nihil est, si mente quædam nu-
 pserit) castissimæ purissimæque menti, DEO, servi-
 entes, cum corpore, tum spiritu sanctæ. Ta-
 lium DEO sacratarum, & hujus quidem loci am-
 plissimum, cui à S. Cruce nomen inditum, Cœno-
 bium inhabitantium, Virginum ex numero fuit,
 cujus hodie funus indictivis deducendum exe-
 quiis est, Reverenda magnisque, quoad vixit,
 ordini suo præluens virtutibus Virgo, Prænobi-
 lisque Profapiæ, ANNA MARGARETHA CO-
 CHEN, cujus memoriam, ob singularem, quâ pol-
 luit, devotionem ceterarumque virginalium virtu-
 tum nitorem, ad alios quoque propagari, fas est,
 & vel ideò expedit, ut iterum iterumque intelli-
 gant Pontificii, Adversarii nostri, à nobis quoque
 DEO devotam castimoniam donumque puræ virginita-
 tis magni æstimari, probari, celebrarique. Nostram igitur
 in Redemptore suo, imò & nostro, piè Defunctam
 quod attinet, Anno superioris Seculi LXIII. d. 3.
 Junii, lucem hanc ea adspicere cepit, à Parentibus

magno dignitatum, meritorum atque virtutum splendore illustribus prognata. *Patrem* siquidem agnovit Virum quondam Præ - Nobilissimum atque Amplissimum, DN. CHRISTIANUM COCHIIUM, Hæreditariam in Gubefow/S. Reg. Majest. Sveciæ in vigesimum octavum annum usque per Pomeraniam Svecicam Consiliarium Aulicum fulgidissimum meritisque excellentissimum, *Matrem* osculata fuit, insigne sexus sui ornamentum, Fœminam Præ - Nobilissimam, ANNAM ELISABETHAM Karstens. In linea superiori *Avus* ei contigerat Vir de hac ipsâ Civitate quam optimè promeritus, Nobilissimus atque Prudentissimus DN. JOACHIMUS COCH, Senatoriâ quondam apud nos dignitate refulgens. *Avia* verò fuit Matrôna pietatis studiosissima nostrisque laudibus superior, SOPHIA CLINGIA, Filia quidem primogenita Illustris quondam, Consultissimi atque Excellentissimi Viri, DN. D. BARTHOLOMÆI CLINGEN, Jcti etiamnum Celebrerrimæ apud nos famæ, qui de hac Academiâ nostrâ duplici Professorio munere, priori quidem Rationalis Philosophiæ, posteriori Jurisprudentiæ, longè optimè meritus fuit, juxtaque, ceu Serenissimi Ducis Mecklenburgici Consiliarius Intimus, per universam Patriam merita sua distribuit, ante sæculum cum quadriennio superante fatis defunctus. In sequiori lineâ *Avum* nacta fuit Virum Magnificum, Consultissimum, Amplissimumque, DN. JOACHIMUM Carstens/Jctum Celebratissimum, Sereniss. Ducis Saxo-Lauenburgici Cancellarij Excellentissimum, postea verò S. Rom. Imperii Liberæ Civitatis Lubecæ Syndicum Præmarium dextrimum. *Aviam* autem Generosam Honestissimam-

mamque, ex fulgidissimã apud Lubecenses Patricio-
rum Familia oriundam, ILSABEN von Wischeden/
Viri Generosi atqve Prudentissimi, DN THO-
MÆ von Wischeden, Patricii ac laudatæ Civitatis
Lubecensis Senatoris gravissimi Natam. Tam
splendidis Progenitoribus, quorum etiam, si opus
foret, in utrâque lineâ Majorum, non minori no-
minis tamæque fulgore conspicuorum, prolixus
contexti catalogus posset, originem suam, post DE-
UM, omnis vitæ auctorem, sanguinemque debuit
beatè Defuncta Nostra. Nec dubium est, quin cum
sanguine unâ quicquid virtutum in tam eximiis
Parentibus radicatum fuerat, ad hanc illorum fili-
am fuerit transplantatum. Scilicet, ut Pœta,
nescio quis, canit:

Vina suis vasis referunt libata saporem,

Nec procul à proprio stipite poma cadunt.

Filius ut Patrem sequitur, sic filia Matrem,

Ingenuum puerum nec mala serua parit.

Sic leo fortis amat fortem generare leonem,

Sic sonipes acrem procreat acer equum.

Quod etsi perpetuum non sit, ut Aristo-
teles Lib. I. Polit. Cap. 4. experientiã testimonium
conferente, scribere habuerit: *Natura quidem
vult hoc facere, (ex bonis nimirum non nisi bonos
bonasque generare) at sæpenumerò non potest;* in
Nostra tamen sine omni exceptione illius confir-
matam novimus veritatem. Quantumcunque
autem fuerit, quicquid à natura mortalibus boni
inest, pro nihilo tamen reputandum id venit,
nisi spiritualia illi dona accesserint, quæ sola DEO
grata acceptaque esse possunt. Cujus optimè gnari
probèque memores Beatæ hujus Virginis Parer-
tes minimè satis habuerunt, eandem ex se natam
esse

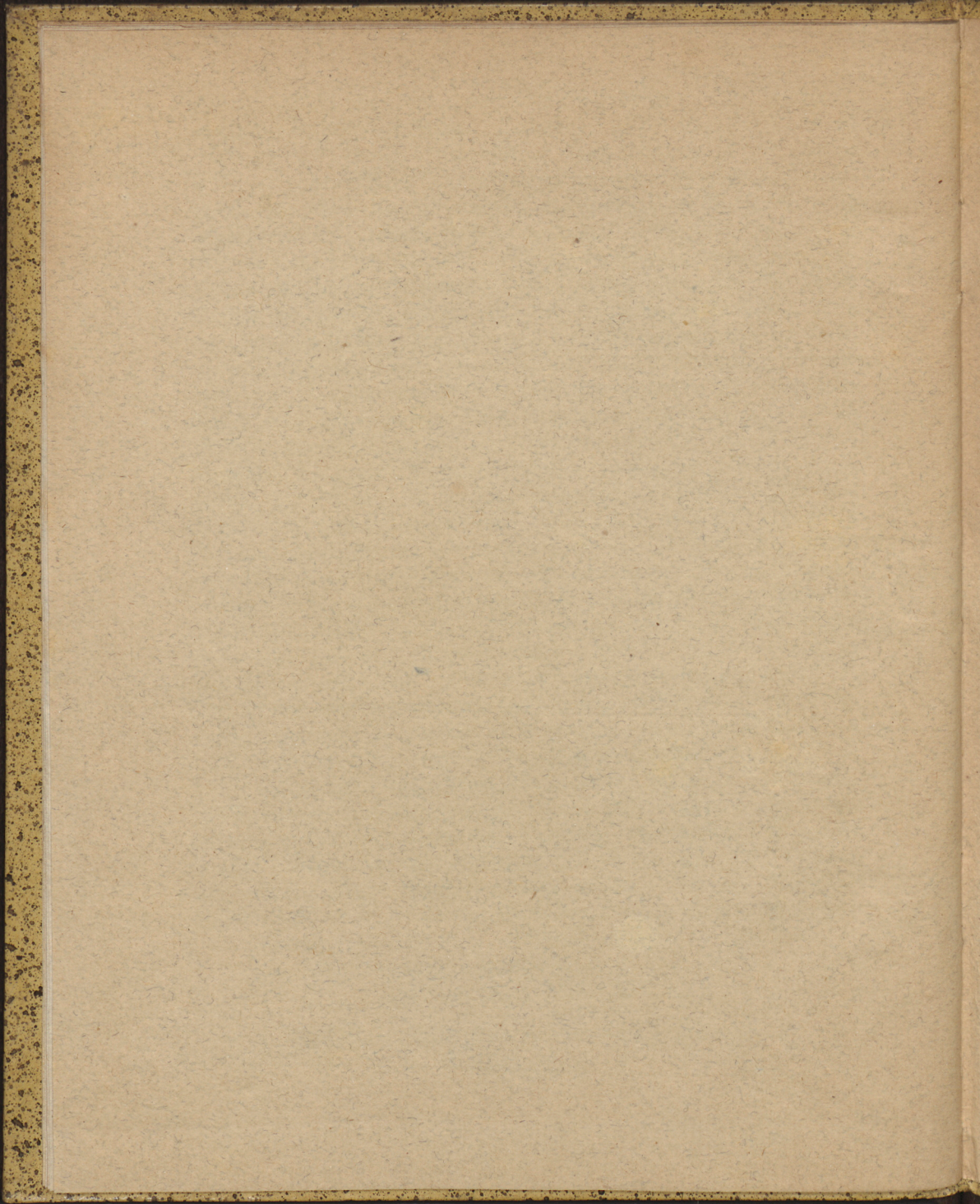
esse, quin princeps illorum cura fuerit, ut quæ
de carne caro nata erat, ex aqua & Spiritu rena-
sceretur, Sacrisque initiata hæredibus adscribere-
tur per Christum nobis partæ salutis æternæ. Quæ
à Natura nobis bona insunt, scintillulæ sub cineri-
bus latitanti comparari non immerito possunt.
Hæc si abscondita relinquitur, penitus tandem ex-
tinguatur, oportet: Eruta verò, qui reconditam
tenebat, acervo, ubi excitatur, conveniente nutri-
mento apposito, in magnam sæpe flammam eva-
dit. Ita quæ in nos Natura contulit animæ bona.
Sibi si relicta fuerint, facilè à majori, quæ non mi-
nus, proh! nobis connascuntur, malorum mole
obruuntur, supprimuntur, delentur. Sicubi verò
(de naturalibus duntaxat loquor, spiritualium bono-
rum longe nobiliorem & originem esse & augmen-
tationem, nemine nostrum ignorante) prudenti edu-
catione exsuscitantur ac quasi inflammantur, ma-
gis magisque exsurgunt majoraque subinde incrementa
capiunt, donec eo, qui omnium perstringat oculos,
tandem eniteant fulgore. Et sic quidem Beatæ
COCHIÆ nostræ omninò contigit. Nam quæ
à Majoribus Parentibusque in illam derivatæ
erant virtutes, congruâ educatione vel in
primis infantia annis tantum jam incrementi
acceperant, ut cuilibet divinare integrum esset,
fore, ut ad supremum, quod quidem in hac im-
perfectione, ubi, Cicerone dicente, præclare in
hominibus agitur, si sunt simulachra virtutis, attingi
potest, perfectionis culmen crescente ætate as-
cendant. Et huc provida Parentum cura unicè re-
spiciebat, id solum expetebant pia illorum vota.
Nec, quoad vixere, habuerunt, cur eos in dilectam
hanc filiam suam impensi laboris pœniteret. At-
tamen

tamen dolendum erat, quod nec istis plenum educati-
onis suæ fructum videre, nec huic tam fideli curâ ul-
terius frui licebat. Etenim cum teneræ adhuc ætatis
Nostra esset, utroq; Parente se orbatam cernebat, quibus-
cum maxima quæq; à mortalibus quidem expectanda,
sibi adempta intelligebat, nec intelligebat solum, sed & do-
lebat. Interim verò commodum evenerat, quod Materte-
ra ejus, foemina pietati deditissima ceterarumq; mulie-
brium virtutum coronâ exornatissima, Præ-Nobilissima
BARBARA Carstens/ nuptum apud nos elocata esset Viro quondam
Præ-Nobilissimo, Excellentissimo ac Consultissimo, DN. JOANNI
SIBRANDO, J. U. D. & Decretal. Prof. Publ. Celeberrimo, cui
etiam tutela ejus commendata erat. Ad hunc quippe se conferebat,
in Sibrandianam domum recepta in eademque annorum aliquot per
spatium commorata, donec Soror illius natu maxima, Præstantissi-
ma tunc virago & virtutibus condecoratissima, ELISABETHA
COCHIA, abs Generoso, Consultissimo & Amplissimo Viro, DN.
HERMANNO SIBRANDO, Stettinensium Consule Prudentissimo,
perque Pomeraniam Svecicam Consiliario Provinciali fulgidissimo, in
thorum conjux adscisceretur. Tum enim Stettinum eandem comitabatur,
dulcissima Sorori adhæsura. Sed verò, eo tempore alia quæ-
dam proximo consanguinitatis vinculo ei juncta Nobile Parthenium,
quod vicinum nobis oppidum Ribbenitzium inclarescere facit, tanquam
Conventualis inhabitabat, ad quam iavitata protinus concedebat,
& cum illâ aliquot transigebat annos. Quandoquidem autem lau-
dabilis illi pietas & erga DEUM devotio penè singularis indita erat,
tranquillitate vitæ coenobialis illecta istum sibi statum eligebat, nil
quidquam potius optans, quam ut, posthabitis seculi hujus va-
nitatibus curisque mundi abdicatis, quæ Domini sunt, magis melius-
que curare, seque innuptam cum corpore tum Spiritu sanctam San-
ctissimo DEO exhibere posset. Communicato itaque consilio cum
mox laudato Tutore ac Affine suo, D. SIBRANDO pariter atque Avun-
culo suo, Nobilissimo, Amplissimo ac Prudentissimo Viro, DN. JOA-
CHIMO FRIDERICO CARSTENS, Libere Imperialis Civitatis Lu-
becæ Senatore Spectatissimo, nec minus cum Sororibus suis, tam Con-
juge SIBRANDIANA, paulo ante debito cum honore memoratâ, quam
alterâ, quæ Illustri & Excellentissimo DN. Consiliario Regiminis Regii
OLTHOE.

OLIHOFFEN nupserat, omniumque consensu impetrato, inclytum, quod mœnia nostra includunt, Cœnobium ad S. Crucem, Virgo vicesimum ætatis annum vix supergressa, ingrediebatur. In eo qualem se gesserit, multis edicere supervacaneum judicatum iri arbitramur, cum inter omnes id laudis eam maneat, vitam semper fuisse agere, quod piam, castam, virtutum tenacem, verbo: quod DEO dicatam addeceret monialem. Nihil tranquillitate vitæ habuit carius, nihil pudicitiam & sanctimoniam suavius duxit, nihil piis de DEO Christoque Redemptore colloquiis dulcius æstimavit. Ut multa paucis dicam: Curavit, quæ Domini sunt, sanctimoniam vitæ cum corpore, tum spiritu sequebatur quam studiosissime. Ceterum, suamet ipsius in personam experiri eam oportebat, quo chariores DEO sunt, eò gravioribus in hac mortali vita afflictionibus subjici animas æternam heredituras vitam. Ut enim infirmo atque caussario corpore erat, ita ægritudine variâ laborabat: quod tantum abest ut impatienter tulerit, ut potius, quantum corpus iufirmabatur, tantum confirmata fuerit anima Domino suo constantissime adhærens. Unde & nunc illi sentire datum est, quod DEum diligentibus cuncta in bonum cedant. Etenim à tot quæ perpessa erat, ærumnis liberata tandem est, ut verâ plenissimamque libertate in æternum fruatur. Placuit namque DEO, vitæ Auctori mortisque Domino, spiritum ipsius die XXVI. Novembris, hujus ad finem properantis anni, mundi miseris ereptum ad se revocare, morte inopinâ quidem ac subitanâ, attamen placidâ beatâque vivendi hęc finem imponente, posteaquam compleverat, sex ferè mensibus annumeratis, LI. mortalitatis annos. Ita Defuncta Nostra in mundo vixit, ceu Virgo DEO sacrata, quæ Domini sunt, curavit: nunc in cœlo vivens ceu Virgo Agnum sequitur, quocumque ierit, *Apoc. XIV. 4.* cœlestiaque percipit oblectamenta. Istanc ei felicitatem gratulabuntur, speramus, quotquot aliàs ob huncce casum contristantur: gratulamur & nos meritò omnes. De cetero, plus inœstissimis pie Defunctæ Cognatis, inter nos Honoratissimis, solatii afferemus, si paratum exanimi corpori funus frequentes comitati fuerimus. Id igitur Christiani officii & pie Demortuæ & Superstitibus illius Cognatis exhibeatis, CIVES O. O. HONORATISSIMI! quâ pagæ est humanitate oro rogoque. P. P. d. 20. Decembr. A. R. S. MDCCXIV,

Conveneris eris in Aede Jacobaa hora I. Pomerid.

150(50)

GUSTAV KOCH
Buchbinderei
ROSTOCK.

OLTHOFFEN nuperat, or
quod mœnia nostra includun
cesimum ætatis annum vix su
gesserit, multis edicere super
inter omnes id laudis eam m
pliam, castam, virtutum te
decerat monialem. Nihil t
dicitia & sanctimoniâ suavi
Redemptore colloquiis dulcius
vit, quæ Domini sunt, sancti
stata quam studiosissimè. Cel
oportebat, quo chariores DE
afflictionibus subjici animas a
firmo atque causario corpore
tantum abest ut impatienter tul
tantum confirmata fuerit ani
Undè & nunc illi sentire datu
bonum cedant. Etenim à tot
dem est, ut verâ plenissimâqu
namque DEO, vitæ Auctori
XXVI. Novembris, hujus ad f
ptum ad se revocare, mort
placidâ beatâque vivendi heic
rat, sex ferè mensibus annum
Nostra in mundo vixit, ceu Vi
ravit: nunc in cœlo vivens c
Apoc. XIV. 4. cœlestiaq; perci
gratulabuntur, speramus, quo
gratulamur & nos meritò omi
functæ Cognatis, inter nos H
tum exanimi corpori funus
christiani officii & pie Dem
hibeatis, CIVES O. C
est humanitate o
cembr, A

Conventus erit in

ensu impetrato, inclytum,
ad S. Crucem, Virgo vi
rediebatur. In eo qualem se
licatum iri arbitramur, cum
semper fuisse agere, quod
: quod DEO dicatam ad
tæ habuit carius, nihil pu
il piis de DEO Christogve
multa paucis dicam: Cura
um corpore, tum spiritu se,
pius in personâ experiri eam
vioribus in hac mortali vita
itaturas vitam. Ut enim in
ordine variâ laborabat: quod
vantum corpus iufirmabatur,
no constantissimè adhiærens.
Deum diligentibus cuncta in
erat, ærumnis liberata tan
æternum fruatur. Placuit
omino, spiritum ipsius die
tis anni, mundi miseriis ere
lem ac subitanè, attamen
nte, posteaquam compleve
alitatatis annos. Ita Defuncta
ta, quæ Domini sunt, cum
sequitur, quocunq; ierit,
ta. Istanc ei felicitatem
nuncce casum contristantur:
, plus moestissimis pie De
solatii afferemus, si para
nitati fuerimus. Id igitue
stitibus illius Cognatis ex
TISSIMI! quâ pas
P. d. 20. Dec.
XIV,

hora I. Pomerid.

